

Test z období romantismu a realismu

1. Přiřaď k uměleckým směrům následující charakteristiky :

- a) Subjektivní zobrazení skutečnosti
- b) Přírodní prostředí
- c) Typický hrdina
- d) Hrdina často splývá s autorem
- e) Vznik historického románu
- f) Nešťastná láska
- g) Městské prostředí
- h) Kritický postoj ke skutečnosti

Romantismus :

Realismus :

2. Přiřaď k sobě správné dvojice autor – dílo :

a) K. H. Mácha	1. Quo Vadis
b) H. de Balzac	2. Višňový sad
c) G. Flaubert	3. Revizor
d) A. P. Čechov	4. Anna Kareninová
e) A. Dumas	5. Zabiják
f) P. B. Shelly	6. Evženie Grandetová
g) K. J. Erben	7. Paní Bovaryová
h) N. V. Gogol	8. Zločin a trest
i) L. N. Tolstoj	9. Bídníci
j) V. Scott	10. Tři mušketýři
k) F. M. Dostojevský	11. Evžen Oněgin
l) H. Sienkiewicz	12. Odpoutaný Prométheus
m) V. Hugo	13. Ivanhoe
n) A. S. Puškin	14. Kytice
o) J. K. Tyl	15. Křivoklad
p) E. Zola	16. Fidlovačka

Odpověď :

3. Na základě literárních ukázek se pokus určit část díla, ze kterého úryvek pochází, popiš jazykové prostředky a urči autora a název díla :

a)

A opět mlčí. Tichá noc

kol kolem vše přikrývá.

Zhasla měsíce světlá moc

i hvězdný svit, a kol a kol

je pouhé temno, šířý dol

co hrob daleký zívá.

Umlkl vítr, vody hluk,

usnul i líbý trouby zvuk,

a u vězení síni dlouhé

je mrtvé ticho, temno pouhé.

„Hluboká noc – temná je noc! –

Temnější mně nastává - - -

Pryč, myšlenko!!“ – A citu moc

myšlenku překonává.

Hluboké ticho. – Z mokrých stěn

kapka za kapkou splyne,

a jejich pádu dutý hlas

dalekou kobkou rozložen,

jako by noční měřil čas,

zní – hyne – zní a hyne -

zní – hyne – zní a hyne zas.

Odpověď :

b)

"Ach, kdybych byl bohat, kdybych si ponechal své jmění, kdybych jim je nebyl dal, pak by tady byly, olizovaly by mi tváře svými polibky! Bydlel bych v paláci, měl bych krásné pokoje, služebnictvo, teplo. A ony by se rozplývaly v slzách i se svými manžely a se svými dětmi. To vše bych měl. Ale takhle nic! Za peníze je všechno, i dcery. Ach mé peníze, kde jsou? Kdybych měl po sobě zanechat poklady, balily by mě do obkladů, ošetřovaly by mě. Slyšel bych je, viděl bych je. Ach, mé drahé dítě, mé jediné dítě, má samota, má bída jsou mi milejší. Když je nešťastný člověk milován, je si aspoň jist, že je milován. Ne, chtěl bych být bohat, viděl bych je. Na mou duši, kdopak ví? Obě mají srdce z kamene. Měl jsem pro ně příliš mnoho lásky, aby ony jí měly aspoň trochu pro mne. Otec má být stále bohat, má držet své děti na uzdě jako jankovité koně. A já jsem byl před nimi na kolenou. Bídnic! ... Všechno bylo jen z vypočítavosti, a to mi rozdíralo srdce" ...

Odpověď :**c)**

Gervaisa čekala na Lantiera do dvou hodin do rána. Až nakonec, celá roztřesená, jak stála jen v nočním kabátku v chladném vzduchu u otevřeného okna, padla napříč přes postel a usnula, s tvářemi mokřými od slzí, horečným spánkem. Celý týden už ji posílal s dětmi spát, sotva vyšli z hostince U dvouhlavého telete, kde každý den večeřeli, a sám se vracel až pozdě v noci, tvrdil, že hledá práci. Dnes večer, když ho vyhlížela, jestli se už nevrací, se jí zdálo, že ho vidí vcházet do tančírny U velkého balkónu, odkud se z deseti rozzářených oken rozlévala záplava světla na černý asfalt okrajových bulvárů, a hned nato zahlédla mladou Adélku, leštičku stříbra, která večeřela ve stejném hostinci jako oni, jak jde pár kroků za ním a neví co s rukama, jako by se ho právě pustila, aby je nebylo vidět spolu zavřené v prudkém světle kulatých svítilen nad vchodem.

Odpověď :**d)**

Poštministr: Pánové, pánové, to budete koukat! Úředník, kterého jsme pokládali za revizora, nebyl žádný revizor.

Všichni: Nebyl revizor?

Poštministr: Vůbec žádný revizor – dozvěděl jsem se to z tohoto psaní.

Policejní direktor: Co vy to, co vy to? Z jakého psaní?

Poštministr: Z jeho vlastního psaní. Přinesou mi na poštu psaní. Kouknu na adresu – vidím: do Poštovské ulice. Já vám div neomdlel. To asi – povídám si – to asi objevil na poště nepořádek a píše o tom zprávu vládě. Vezmu je a rozpečetím.

Policejní direktor: Jak jste se opovážil?

Poštministr: Já sám nevím: nadpřirozená síla mně ponoukla. Už jsem zavolał kurýra, aby psaní poslal štafetou, ale zmocnila se mne taková zvědavost, jakou jsem v životě ještě nepoznal. Nesmím, nesmím, cítím, že nesmím! Ale přesto mě to láká, strašně láká! V jednom uchu jako bych slyšel "Ty, neotvírej, přijdeš o kejhák!" A do druhého ucha jako by mi někdo šeptal: "Otevři, otevři, otevři!" – Jak jsem zlomil pečeť – místo krve v žilách oheň, a rozpečetím: v žilách mráz, na mou duši, mráz. Ruce se třesou a před očima se mi dělají rudá kola.

Policejní direktor: Jak jste se opovážil otevřít dopis tak vysoce postavené osobnosti?

Poštministr: V tom je právě ten vtíp: Není ani osobnost, ani vysoce postavená.

Odpověď:

e)

VOCILKA: Servitore, signor musicanto, - poníženě ruce líbám.

ŠVANDA: I, i nechte - copak vám to napadá!

VOCILKA: Já dychtil už dávno po té chvíli, abych mohl svému nejslavnějšímu krajanovi tu nejhlubší poklonu udělat.

ŠVANDA (živě): Vy jste Čech?

VOCILKA: Oh, a jaký! Doma to nemohli se mnou ani vydržet a radili mi, abych se podíval trochu do světa.

ŠVANDA: A co nynčko děláte?

VOCILKA: Chodím za vámi a poslouchám vaši nebeskou muziku. Roztrhal jsem tím říkáje své poslední boty - všechno z pouhé lásky k umění.

ŠVANDA: To jste blázeček.

VOCILKA: Já vím - ale ono je teď mnoho takových muzikantských bláznů - to je teď jako cholera. Přitom pozoruju, že nemáte u sebe žádného člověka, kterýž by se o vaše pohodlí staral, vaše koncerty vyjednával, recenzentům bilety roznášel, - i pokládal bych se za šťastného, kdybych vám mohl ke všemu tomu svoje mizerné služby obětovat.

ŠVANDA: To by bylo snad tuze mnoho.

VOCILKA: Ono se to vlastně také sluší; každý slavný muž má svého sekretáře, komorníka, důvěrníka nebo jak ho chce titulovat - a takový člověk je pro něj pravé dobrodiní.

ŠVANDA: Tak? - Já si pomáhal posud sám -nebo jsem si vydlužil čeledína z hospody; arci že mě to všecko dřelo, jak se mi zdá -

VOCILKA: No, to si můžu myslit, to je čeládka! To jsou pobertové! Ale nynčko to všecko přestane, - a když budu já u vás, to užijete života! - beze všech starostí. Já se vám budu starat o cesty, o koncerty, o kasu - o všechno! Uvidíte, že vám bude přitom tuze lehké.

ŠVANDA: Nu jestli myslíte, - můžete u mne zůstat, alespoň se mi nebude tak stejskat.

Odpověď :

4. K hlavním postavám přiřaď autora a název díla :

- a) Vilém
- b) Taťána
- c) Porthos
- d) Jean Valjean
- e) Raskolnikov
- f) Ema
- g) Evžen Raskolnikov
- h) Gervaisa
- i) Chlestakov
- j) Oliver

Mácha, Oliver Twist, Dumas, Paní Bovaryová, Bídníci, Revizor, Zola, Otec Goriot, Tři mušketýři, Puškin, Máj, Gogol, Flaubert, Hugo, Balzac, Zločin a trest, Dostojevský, Evžen Oněgin, Zabiják, Dickens.